

CVETO PREŽELJ

Vojakova vrnitev

Ljubljana, 2012

NASTOPAJOČI:

VOJAK 1, 27 let star.

VOJAK 2, 25 let star.

POVELJNIK, starejši, tik pred upokojitvijo.

VOJAK 3, 25 let star.

VOJAK 4, 23 let star.

VOJAK 5, 23 let star.

MLADA, 22 letna ženska.

OTROK, petleten.

ŽENSKA 1, mladoletna.

ŽENSKA 2, mladoletna.

MANJŠA SKUPINA POGREBCEV.

DEKLE 1, mladoletna, v skupini s pogrebci.

DEKLETA NA DEKLIŠČINI, skupina petih deklet.

KLOŠARJI, skupina petih.

KNJIŽNIČAR, star moški, upokojenec.

KLOŠAR, mlajši moški.

DIREKTORICA KNJIŽNICE.

SNAŽILKA.

PATER FRANCE.

PATER VRATAR.

PREDSTOJNIK SAMOSTANA.

POSAMEZNIK 1, mlajši moški.

POSAMEZNIK 2, moški srednji let.

POSAMEZNIK 3, mlajši moški.

POSAMEZNICA 1, mladoletna.

POSAMEZNICA 2, mladoletna.

NOVINARKA, 28 let stara.

NOVI POVELJNIK, 25 let star.

KMET, starejši moški.

Manjša kolona moških in žensk je obkrožena z vojaki. Pomikajo se počasi proti medicinskemu kompleksu v ozadju. Moderna stavba, vsa v steklu. Nikamor se jim ne mudi. Vsem je jasno, kaj jih tam čaka. Darovali bodo svoje organe. Poveljnik je zadnji. Usede se na obcestni kamen. Zgleda, da je komaj čakal na ta trenutek. Po žepih nekaj išče. Pristopita vojaka.

Vojak 1: Boste? / *Mu poda čutarico.* /

Poveljnik: Kako si vedel?

Vojak 2: Domača je.

Poveljnik: / *Potegne.* / Močna je.

Vojak 1: Najboljša.

Poveljnik: Še malo bom posedel.

Za blagim ovinkom vojaka skočita v grmovje in zdrvita proti redkemu gozdu. Ves čas tečeta. Poveljnik vstane in se zagleda v sonce.

Poveljnik: Čez en mesec grem v pokoj.

Dohiti kolono. Ne opazi, da ni vseh vojakov. Nekoliko je okajen. Misli si, da sta morda spredaj. Blizu medicinskega kompleksa pa vendar nekaj posumi. Nekaj malo vojakov obkroža kolono.

Poveljnik: Kje sta vojaka, ki sta bila na začetju?

Vojak 3: Ne vem.

Poveljnik: Ne veš? Poišči ju! Takoj!

Vojak 3: Razumem.

Vojak 3 teka naokoli. Darovalci so mirni. Omamljeni so.

Poveljnik: Ni ju?

Vojak 3: Ne.

Poveljnik: / Pokaže na najbližje vojake. / Vi trije greste za njima. Prinesite mi njuni ploščici in telefona.

Pokaže na vojaka 3.

Poveljnik: Ti boš vodja. Veš kakšna je tvoja naloga?

Vojak 3: Vem.

Poveljnik: Na delo!

Pobegla vojaka še vedno tečeta. Na robu gozda se ustavita za trenutek. Lovita sapo. Držita se za kolena. V dolini zagledata samotno domačijo.

Vojak 1: Poglejva, morda imajo oblačila za naju!

Vojak 2: Nimava časa.

Vojak 1: Boš takšen hodil naokoli?

Vojak 2: Vseeno mi je. V prvi bar grem.

Vojak 1: Lahek plen boš.

Vojak 2: Kaj potem.

Vojak 1: Enostaven si. Nimaš nobenih želja?

Vojak 2: Ne. Pa ti?

Vojak 1: Rad bi zaživel drugačno življenje.

Vojak 2: Veš, da nam ni dano.

Vojak 1: Zato se bova pa preoblekla.

Prideta v bližino hiše in se razgledujeta. Pet leten otrok ju opazi in pokliče mamo.

Mlada: Koga iščeta?

Vojak 1. Nobenega. Preoblekla bi se. Imate kakšna odvečna oblačila?

Mlada: Nekaj se bo že našlo.

Ju odpelje v hišo in si ju ogleduje, ko se na hitro preoblačita. Vojak 1 ji je očitno všeč. Spogledata se. Iščeta se s pogledi.

Vojak 2: Te cunje skrijte. Mudi se nama.

Vojak 1: Morda se še vidiva. / *Se jo narahlo dotakne z roko.* /

Odhitita navzdol. Čez čas spet zagledata hišo na samem. Pred njo stoji avtomobil.

Vojak 1: Avto naju čaka.

Vojak 2: Ja.

Avto je odprt in ključi so v njem. Ko ga zaženeta, pogleda lastnik čez okno in nekaj zakriči, vendar se že odpeljeta proti mestu. Med vožnjo se pomenkujeta. Običajen vojaški čvek. Nenadoma se vojak 2, ki vozi, zazre v kolega. Dolgo ga gleda.

Vojak 2: Poslušaj, ko me dobijo.

Vojak 1: Zakaj bi te? Skrij se.

Vojak 2: Ko me dobijo, me bodo prisili, da te pokličem. Zmeniva se. Če ti bom rekel, da se premakni, ker te ne slišim, vedi da me imajo. Odvrzi telefon in beži.

Vojak 1: Velja. Sva že v mestu. Mrači se. Pravočasen boš.

Vojak 2: Pojdiva skupaj v bar. Med dekleti boš vse pozabil.

Vojak 1: Ne da se mi. Koliko ljudi je v teh letih šlo skozi center?

Vojak 2: Prostovoljci so bili.

Vojak 1: Zakaj se nisi zabaval z dekleti?

Vojak 2: Saj veš kakšne so bile.

Vojak 1: Omamljene.

Vojak 2: Zato sem se ti pridružil. Mestne me zanimajo.

Vojak 1: Z veliko žlico zajemi življenje.

Vojak 2: To pa.

Vojak 1: Veliko časa nimava.

Vojak 2: Greš z mano?

Vojak 1: Da naju bodo dobili skupaj. Si nor?

Vojak 2: Pa sem res.

Se poslovita. Vojak 2 zapelje avto pred bar. Vse je v lučkah. Se rokuje. Potem pa na svoje. Vojak 1 se odpravi v bolj miren konec mesta. Vojak 2 pa pohiti skozi osvetljen prostor in se usmeri naravnost k točilnemu pultu. Zelo je potreben pijače in ženske družbe. Takoj da vedeti, da se je prišel zabavat. Povprečni ženski, mladoletni, prisedeta in ga ogovorita.

Ženska 1: Nisi od tukaj?

Vojak 2: / *Jima pritrjuje.* / Od tukaj sem. Od kje bi lahko bil? Z lune?

Ženska 2: Ni tako mislila.

Vojak 2: Če ni mislila, se naj ne oglašá.

Ženska 1: Si z levo nogo?

Vojak 2: S pravo.

Ženska 1: Ne bi rekla. Pila bi.

Vojak 2: Ti kar daj.

Ženska 2: Naju častiš?

Vojak 2: Rade volje. Bosta tudi ve mene?

Ženska 1: Pozneje se bomo dogovorili.

Vojak 2: Tako sem si predstavljal življenje.

Ženska 1: Še nikoli te nisem videla.

Vojak 2: Pij ženska! Ne sitnari!

Ženska 1: Saj ne.

Se že rahlo stiskajo in otipavajo. Si nazdravljajo.
Medtem skupinica vojakov doseže hišo, kjer sta se ubežnika preoblekla.

Vojak 3: Še to pregledamo.

Vojak 4 opazi otroka na vratih. Pes besno laja. Vojak 5 se ga poskuša otresti.
Najraje bi ga ustrelil. Malega pa brcnil, ker ga nesramno opazuje

Vojak 3: / *Govori vojakoma.* / Brez neumnosti. Mali si danes videl
dva moška? Tako velika kot smo mi.

Mali pokaže v smer, kamor sta pred nekaj urami namerila ubežnika.

Vojak 3: Kaj še čakamo?

Vojak 4: Počakajmo, da vidimo kakšno mamó ima.

Vojak 3: Ti naše ženske ne zadostujejo?

Vojak 4: Ne. Že vse poznam.

Vojak 5: Tako dobro smo zaprti, kot da smo v taborišču.

Vojak 3: Kaj ti pa manjka? Vse imaš. Drugje so ljudje brez služb.

Vojak 5: Me ne zanima, kako se imajo drugod. Vojak sem.

Vojak 3: Če si, ti je naša naloga jasna.

Vojak 5: Pohitimo! Ponoči ju ne bomo našli.

Vojak 4: Mesto je veliko.

Vojak 3: Kako pa veš, kje sta?

Vojak 4: Vsi rinejo v mesta.

Vojak 5: / *Se pači.* / Vsi rinejo v mesto.

Vojak 3: Kam bi ti?

Vojak 5: Se ve. V mesto.

Opazijo malo skupino pogrebcev. Zadaj stopa mlajša ženska.

Vojak 3: Ob tej uri gredo na pokopališče? / *Se čudijo.* /

Vojak 5: Sami starci.

Vojak 4: Se poigramo.

Vojak 3: S kom?

Vojak 4: S tisto.

Vojak 3: Edina kolikor toliko uporabna.

Vojak 5: / *Zakriči.* / Pridi sem!

Vojak 4: Tebi govorimo.

Dekle 1: Meni?

Vojak 3: Kam greste?

Dekle 1: Ni jasno?

Vojak 4: Ni.

Vojak 5: Pri nas ostani.

Dekle 1: Ne morem. Z njimi moram.

Vojak 5: Kaj ne vidiš, da so že mrtvi.

Dekle 1: Ne.

Vojak 4 z rafalom postreli pogrebce, duhovnika, ministranta. Krsta se odpre in truplo se zvali na vaško pot.

Vojak 4: Vsi so mrtvi.

Dekle 1 se zaleti k njim. Kriči. Stopnjuje se obup, vse se meša z grozo, ki se je v trenutku naselila v njej.

Dekle 1: Ne smete.

Vojak 3: Mi lahko. Gremo!

Vojak 4: Lahko bi se poigrali.

Vojak 3: Igral bi se?

Vojak 4: Zakaj ne?

Vojak 3: Ne vem, če si pri sebi.

Vojak 4: Seveda sem.

Vojak 3: Vsi so mrtvi.

Vojak 4: Ona je še posebno živa. Poglejta, kako samo teka.

Vojak 5: V koruzo se je namenila.

Dekle 1 teče skozi koruzo. Je v smrtnem strahu.

Vojak 3: Mi imamo drugačno nalogo.

Vojak 4: Vedno te trapaste naloge.

Vojak 3: Mesto nas pričakuje.

Vojak 2 je že nekoliko okajen. Lokal je poln. Gostje so hrupni. Ženske se veselijo. Plešejo v skupini. To ga še bolj pritegne. Gre k njim in se poskuša gibati v ritmu glasbe. Ne gre mu preveč dobro. Tako in tako mu je vseeno, saj ve, da se mu življenje izteka, da je samo vprašanje časa, kdaj bodo zasledovalci vstopili in ga ubili.

Vojak 2: Dobre ste. Kje ste se naučile.

Dekleta: V naši šoli.

Vojak 2: Še mene dajte.

Dekleta: To pa ne gre od danes na jutri.

Vojak 2: Nimam časa.

Dekleta: Me tudi ne. Dekliščino imamo.

Vojak 2: Fino. Potem imate dovolj časa.

Dekleta: / *Se mu smeji.* / Ne.

Vojak 2: Kakšen korak mi pokažite.

Dekleta: Lahko. / *Mu kažejo.* / Bo dovolj?

Vojak 2: Dovolj. Vaša prijaznost bo poplačana.

Dekleta: S čim le?

Vojak 2: S srečo.

Dekleta: Kje je? Pri nas je sama sivina.

Vojak 2: Ne vem, kako je v tem mestu.

Dekleta: Nisi od tu?

Vojak 2: Ne.

Dekleta: Se nam je zdelo. Sigurno bi te že srečale.

Vojak 2: Kaj res?

Dekleta: Kam gremo potem?

Vojak 2: Seveda. / *Navdušeno.* / Gremo!

Dekleta : / *Mu pokažejo dekleti.* / Si z njima?

Vojak 2: Ja.

Dekleta: Nista na najboljšem glasu.

Vojak 2: Dokler se zabavamo me ne motita.

Dekleta: Samo to te zanima?

Vojak 2: Ja.

Dekleta: Kako enostavno živiš.

Vojak 2: Ja

Dekleta: Si pa vseeno faca.

Vojak 2: Da sem? Domov grem.

Dekleta: Od kod si?

Vojak 2: Že od kje.

Dekleta: Imaš prav. Tvoji sta že nestrpni.

Vojak 2: Prihajam. Vse bomo nadoknadili. / *Jima maha.* /

Ženska 1: Sva mislile, da si se izgubil.

Vojak 2: Z vama sem. Mi smo najlepši par.

Ženska 2: Najlepši par.

Vojak 2: Koliko je že ura?

Ženska 2: Saj jo imaš na roki.

Vojak 2: Ne vidim.

Ženska 1: Samo da naju.

Vojak 2: To pa. Grem.

Ženska 1: Kam pa?

Vojak 2: Na stranišče.

Ženska 1: Grem s tabo?

Vojak 2: Zakaj?

Ženska 1: Ne gre ti.

Vojak 2: Nesla me bo. / *Se smeji.* / Ljudje, kaj je rekla.

Ženska 2: Pusti ga! Greva drugam.

Ženska 1: Imaš prav.

Vojak 2: / *Sede na barski stolček in skloni glavo.* / Še živim.

Zasledovalci se pomenkujejo. Pregledali so že nekaj lokalov.

Vojak 3: Nismo ju našli.

Vojak 4: Kam gremo spat?

Vojak 3: V zapuščeno hišo.

Vojak 5: Ne gremo v hotel?

Vojak 3: Vojaki smo.

V delu mesta, ki je brez elektrike in pogreznjen v temo, poiščejo večjo stavbo. Vstopijo. V eni od večjih sob se veselijo klošarji. Pojejo ob ognju.

Vojak 5: Zdaj pa še ti.

Vojak 4: Podgane.

Vojak 3: Gremo drugam?

Vojak 4: V kakšno drugo.

Ko najdejo prenočišče, se namestijo in se domenijo za stražo. Ostala dva v trenutku zaspita. Tudi tretji že nekoliko kinka, ko ga predrami cviljenje podgane.

Vojak 5: Zdaj pa še ti. Stran pojdi!

Vojak 4: / *Se prebudi.* / Zamenjajva!

Vojak 5: Z veseljem. Podgane tekajo.

Vojak 4: Če si ti preživel, bom tudi jaz.

Vojak 5: Ne zaspi, da se te ne lotijo!

Vojak 2 se preteguje v mestnem parku. Je še temno, vendar bo kmalu jutro. Ptiči veselo žvrgolijo. Nekoliko se je streznil. Ne ve kam.

Vojak 2: Najraje bi ga poklical. Ne smem. Vse pogovore sledijo. V kaj sem se spustil? Še sam ne vem, zakaj sem mu sledil. Zavpil mi je greva in sem se mu pridružil. Zdaj sem pa svoboden. To ni tako slabo. Vsaj tistih revežev ne spremljam več. Medicinski center je širil vse naokoli tisti svoj osladen vonj. Ogabno, ker smo vsi vedeli, kaj se tam dogaja. Delali smo se, da ne vemo. To nekaj časa gre, potem te pa udari. Tudi zaradi tega sem šel z njim.

Vojak 1 se prebuja na tleh v kleti knjižnice, kjer imajo spravljene odvečne knjige. Usede se na pručko. Edina svetlobo oddaja napis za izhod iz prostora. Prijema knjige in jih poskuša prepoznati, vendar je vseeno pretemno. Čez čas vstopi starejši knjižničar. Vojak se skrije za police. Knjižničar prižge luč in zagleda človeško senco.

Knjižničar: Je kdo tukaj?

Mučna tišina. Knjižničar ne ve, ali naj odide, ali pa gre globlje v prostor. Menca.

Knjižničar: Kdo je?

Vojak 1: Jaz.

Knjižničar: Zakaj se skrivaš?

Vojak 1: Saj se ne.

Knjižničar: Ne poznam te. Od kod si? Si na praksi?

Vojak 1: Kakšni praksi?

Knjižničar: Naši.

Vojak 1: Nič ne vem. Bi moral vedeti?

Knjižničar: Te je ona poslala?

Vojak 1: Kdo?

Knjižničar: Direktorica.

Vojak 1: Ne. Samo prespal sem. Že grem.

Knjižničar: Ni ti treba. Mi boš za družbo. Knjige moram pripraviti za sežig.

Vojak 1: Za sežig?

Knjižničar: Za elektriko.

Se smejeta.

Vojak 1: Imaš kaj za jest?

Knjižničar gre do manjše omarice. V njej ima vse mogoče in tudi hrano. Iz nje vzame konzervo rib in prepečenec. Se opravičuje.

Knjižničar: Ne hodim v menzo. Vse dneve sem na suhi hrani.

Vojak 1: Ni slabo. Dobro si si uredil.

Knjižničar: Direktorica me sovraži. Nekajkrat sem se ji uprl.

Vojak 1: In zdaj si tukaj.

Knjižničar: Kaj hočem. Lahko me da na cesto. Z malo pokojnino ne bi preživel.

Vojak 1: Dobivaš denar za svoje delo?

Knjižničar: Minimalno.

Vojak 1: Tako je ne dražiš.

Knjižničar: Koga iščeš tu spodaj?

Vojak 1: Nikogar. Na begu sem.

Knjižničar: Pred kom bežiš?

Vojak 1: Pred sabo.

Knjižničar: Potem sva si podobna.

Vojak 1: Ne bi rekel. Če mene dobijo, me bodo ubili.

Knjižničar: Je mogoče?

Vojak 1: Je. Si že slišal za zaprto območje?

Knjižničar: Slišal. Pred leti je nek novinar pisal o tem.

Vojak 1: V prafaktorje smo ga predelali.

Knjižničar: Je to mogoče?

Vojak 1: Seveda je. Vse organe smo mu odstranili. Kosti zmleli in jih stresli v kalcijeve tablete.

Knjižničar: Šarenico tudi?

Vojak 1: Ta je najdražja. Velike bolnice zalagamo z darovanimi organi.

Knjižničar: Ne razmem. Ne more biti toliko darovalcev.

Vojak 1: So. Včasih jih je še preveč.

Knjižničar: Ne verjamem ti. Najbolje narediš, če se odpraviš. Ne želim imeti problemov.

Vojak 1: Malo se bom razgledal po mestu.

Knjižničar: Kar. Te svoje traparije pusti tam.

Vojak 1: Če bi jih lahko, me ne bi spoznal. V zaprtem mestu imamo vse na razpolago. Pa vendar, ko te reveže ženemo v klavnico, me zagrabi. Najraje bi jih kar tam pobil in še sebe.

Knjižničar: Pojdi! Ne razlagaj tega nikomer!

Vojak 1: Ne bom. Ne vem zakaj sem tebi. Morda si dovolj star in me razumeš. Vse je pod budnim očesom elektronike.

Knjižničar: Tako kot pri nas.

Vojak 2 sedi na klopi v parku. Kmalu se bo znočilo in park bodo zaklenili. Redki obiskovalci hitijo proti domu. Ne želi še oditi. Kam naj bi pa šel? Lokale tako in tako odprejo kasneje. Gre iz parka. Spotoma si ogleduje izložbe.

Vojak 2: K dekletom grem. Še ena noč zabave je pred mano. To je življenje.
Zakaj nisem že prej pobegnil?

Vojak 2 pride v lokal in se napoti k barskemu pultu. Ni veliko gostov. Če smo pošteni je še dokaj prazno. Igra umirjena glasba. Z barmanom se zatopi v razgovor.

Vojak 2: Mojih deklet še ni?

Točaj: Vaših? Kasneje pridejo.

Vojak 2: Rad sem z njima.

Točaj: Vso noč boš lahko.

Vojak 2: Ko bi le. Kaj imaš za pit?

Točaj: / *Mu pokaže na polico.* / Vse to.

Vojak 2: Vseeno mi je. Daj nekaj!

Mu natoči pijačo in se loti pospravljanja kozarcev. Vstopijo zasledovalci. Preletijo lokal in pri točilnem pultu zagledajo svojo žrtev. Natakarkar zbeži.

Vojak 3: Cel dan ga že iščemo. On pa lepo na hladnem pije.

Vojak 4: Mi bi tudi.

Jih zagleda. Odleže mu. Z dvignjenim kozarcem jih vabi k sebi.

Vojak 2: Privoščite si!

Vojak 3: Ti nam boš ukazoval.

Vojak 2: Saj ne.

Vojak 5: Bolje zate.

Vojak 3: Si sam?

Vojak 2: Ne.

Vojak 3: Si sam sem te vprašal?

Vojak 2: Povedal sem ti.

Vojak 3: Kompanjona poklič!

Vojak 2: Mi na misel ne pride.

Vojak 3: Ga boš raje zunaj?

Vojak 2: Gremo?

Vojak 3: Ne! To še v miru popij!

Ga obstopijo. Tako, da se ne vidi, kaj se dogaja. Se objemajo.

Vojak3: Kar hitro. Ne mislimo biti vso noč tukaj.

Vojak 2 le privleče telefon iz žepa in vtipkuje številko. Čaka na zvezo.

Vojak 2: Halo. Ne slišim te dobro. Premakni se! Izgubil sem ga.

Vojak 3: Telefon mi daj!

Vojak 4 ga ustrelj v čelo. Vojak 2 med padanjem povleče s sabo barski stol in se poskuša zavarovati z njim. Vse je končano. Vzamejo mu telefon in identifikacijsko številko.

Vojak 3: Poiščimo še drugega prasca.

Vojak 1 po telefonskem klicu takoj steče po ulici. Telefon porine v roke klošarju. Ta se ga razveseli in se ves nasmejan odpravi v prazno stavbo na počitek. Poskuša igrati igrico.

Čez nekaj časa prihitijo vojaki in poskušajo izslediti klic. Gredo v zapuščeno stavbo. Na žimnici sedi klošar. S hrptom je obrnjen proti njim. Zatopljen je v novo igračko.

Vojak 3: Telefon nam daj!

Klošar: Nisem še pri kraju.

Vojak 3: Zadnjič ti rečem.

Klošar: Vidiš, da igram. / *Jih pogleda naravnost v oči.* /

Vojak 4 ga ustrelj v glavo. Klošar mu poda telefon. Kri ga oblije.

Vojak 4: Priden.

Vojak 3: Poiščimo ga!

Vojak 5: Do zdaj ga še nismo našli.

Vojak 3: Nekje v bližini mora biti.

Vojak 1 se zavleče v klet knjižnice. Ve, da ga tukaj ne bodo iskali. Iz priložne omarice si vzame nekaj jedače in v miru povečerja. Srečen je. Zlekne se po tleh in zaspi. Zjutraj se v stranišču umiva, brije. Nenadoma ga preseneti snažilka. Hitro si obleče srajco in se spusti v klet. Je zaskrbljen. Vstopi knjižničar. Vse mu razloži.

Knjižničar: Greva!

Vojak 1: Kam?

Knjižničar: V bližini je moški samostan.

Vojak 1: Nisem primeren.

Knjižničar: Za nekaj časa boš.

Vojak 1: Prav.

Po stranskih ulicah se odpravita proti samostanu na vzpetini nad mestom. Čez čas pridrvijo zasledovalci z direktorico. Snažilka jim pokaže moški WC. Nikjer ni nikogar. Zahtevajo seznam zaposlenih v knjižnici. Ta jim poda ključek. Preverjajo.

Vojak 3: V redu je. Ni ga na seznamu. Če se spet pojavi nas pokličite.

Direktorica: Kako je to mogoče?

Vojak 3: Še so med nami pokvarjenci.

Direktorica: Potrudili se bomo.

Vojak 3: Drugače pridemo po vas.

Direktorica: Razumem.

Vojak 3: Ne vem, če me. Mi se ne šalimo. Vas bomo odpeljali. Od tam ni vrnitve.

Vojaki se odpravijo. Direktorica odide zaskrbljena. Snažilka odpira vrata in pregleduje stranišča.

Ubežnika vstopita v samostan pri stranskih vratih. Takoj se napotita v kletne prostore. V popolni temi čakata. V daljavi gre proti njima nekdo z baterijo v roki. Še bolj se stisneta k mrzlemu zidu. Ko ga knjižničar prepozna, ga pokliče.

Knjižničar: France.

Pater France: Kdo me kliče? / *Posveti v tisto smer. Ga prepozna.* / Kaj me strašiš.

Knjižničar: Ti se ja nikogar ne bojiš?

Pater France: V mislih sem reševal.

Knjižničar: Dva sva.

Pater France: Vidim.

Knjižničar: Za nekaj dni bi se skrila pri vas.

Pater France: Na kakšna pota sta se podala?

Knjižničar: Na pravična.

Pater France: Ti?

Knjižničar: Dokler sem še pri močeh.

Pater France: Kaj pa potem?

Knjižničar: Vojaki ga iščejo.

Pater France: / *Se obrne k vojaku.* / Kaj si jim naredil?

Vojak 1: Nič.

Pater France: Potem stopi do njih.

Vojak 1: Ubiti me hočejo.

Pater France: Oni že vedo zakaj.

Knjižničar: Iz zastraženega mesta je pobegnil.

Pater France: Hud zločin.

Knjižničar: Ni več prenesel sistema, ki vlada tam. / *Ga prosi.* / Za nekaj dni.

Pater France: V katakombe ga bomo dali.

Vojak 1: Kam?

Pater France: Med mrtve.

Vojak 1: To pa je rešitev.

Pater France: Kakor hočeš. Pridi! Tukaj navzdol greva.

Vojak 1: Zatohlo je.

Pater France: Tako se imajo tukaj. Na vhodu ti bomo puščali hrano.

Vojak 1: Prav. Za enkrat hvala.

Po tedenskem brezplodnem iskanju pride skupina zasledovalcev do svojega predpostavljenega:

Vojak 3: Enega smo likvidirali. Od drugega imamo samo telefon.

Poveljnik: Ste preverili vse ustanove.

Vojak 3: Bolnice, domove za ostarele, knjižnice, urade, ministrstva. Ni ga.

Poveljnik: Ni, da ni. Zdaj bom sam preverjal. Ne bo nam ušel.

Med ponovljenim iskanjem pridejo tudi do moškega samostana.

Poveljnik: Ste bili tukaj?

Vojak 3: Ne. / *Zvonijo. Nekaj časa jim nihče ne odpre.* /

Poveljnik: Rekel sem vam, da vse preverite. Kaj se pa gredo?

Vojak 3: Razbijem vrata?

Poveljnik: Z njimi je treba v rokavicah.

Vojak 3: Jih nimam.

Poveljnik: Razbij jim mater!

Pater vratar: Kdo trka?

Poveljnik: Zablodile duše. K predstojniku nas pelji!

Pater vratar: Ste najavljeni?

Poveljnik: Še to se nam manjka.

Pater vratar: Vsi se morajo.

Poveljnik: Nam tega ni treba.

Pater vratar: Kar sem rekel.

Poveljnik: Volno si.

Vojak 3: To svojat bi takoj postrelil.

Poveljnik: Nimamo te pravice.

Vojak 3: Kaj bi delal s pravico.

Poveljnik: Vsi bi.

Vojak 3: Do oblasti moramo še priti. Morda na naslednjih volitvah.

Poveljnik: Delajmo na tem. / *Zagledajo predstojnika, ki hiti k njim.* / Srečne oči vas spet vidijo.

Predstojnik samostana: Bolj poredko.

Poveljnik: Želite?.

Predstojnik samostana: Ne želim.

Poveljnik: Vedno tako odrezavi? Vi bi morali biti pri nas.

Predstojnik samostana: Za nobeno ceno.

Poveljnik: Pustimo zdaj to. Iščemo ubežnika. Pokažite mi seznam vaših duš!

Predstojnik samostana: / *Mu pokaže.* / To so vsi.

Poveljnik: Kaj pa če niso?

Predstojnik samostana: Boste morali pokazati nalog vrhovnega sodišča.

Poveljnik: Nič lažjega. Za enkrat naj vam bo.

Predstojnik samostana: Zdaj pa k večerni molitvi.

Poveljnik: Mi tudi. Vojska gremo!

Vojak 1 večerja v temi. Ne počuti se najbolje. Nad njim poteka v cerkvi večerna molitev. Nekaj od tega vseeno prodre v kletne prostore. Bogoslužje je umirjeno. Menihi pojejo. Premišljuje. Odločiti se mora kako naprej. V tej temi ne more živeti. Pade odločitev, da čez nekaj dni odide. Toda kam? Spomni se ženske z otrokom, ki jo je srečal med begom. To je za nekaj časa. Pa potem? Vedno bo na begu. Čez nekaj dni se ponoči odpravi k ženski z otrokom. Hišo najde in počaka, da se zdani. Ko je prepričan, da mu nihče ne sledi, se približa hiši in vstopi. Ženska je presenečena. V trenutku ga prepozna in prijeten pogovor steče.

Mlada: Kdo bi si mislil.

Vojak 1: Tudi jaz si nisem, da te bom še kdaj videl.

Mlada: Zakaj nisi?

Vojak 1: Na begu sem.

Mlada : Iskali so te.

Vojak 1: Za nekaj dni bi ostal.

Mlada: Kam potem?

Vojak 1: Svet je velik.

Mlada: Vojaki so vsepovsod.

Vojak 1: Nekaj dobrega bi še rad naredil v tem življenju.

Mlada: Kaj si delal tam?

Vojak 1: Stražil ljudi, da ne bi slučajno pobegnili. Naveličal sem se gledati drogirane. Vodili smo jih v smrt.

Mlada: V smrt?

Vojak 1: Ja. Uradno so bili darovalci organov. Vse zakonito. Starci so potrebovali organe mladih. Se zavedaš kako je, če ti v prsih bije srce dvajsetletnika. Kakšna sreča je to in življenje se ti spet podaljša za trideset let.

Mlada: Ne verjamem.

Vojak 1: Kaj je tukaj za verjet. Tisti ki ima denar ostane mlad. Vse je v denarju. Smrt se lahko poslovi.

Mlada: Na tak način ostaneš mlad?

Vojak 1: Točno tako.

Mlada: Zdaj nekoliko razumem.

Vojak 1: Nič ne razumeš. Beg ni nikakršna rešitev, je le podaljšano bivanje. Zdaj se jaz na vrsti za organe.

Mlada: Kako to veš?

Vojak 1: Prišepnili so mi.

Mlada: Vse vas pospravijo?

Vojak 1: Tako se nič ne zve.

Mlada: Lahko ostaneš. Ne hodi okoli hiše, da te kdo ne vidi.

Vojak 1: Ne bom. Debelega bom pospravil.

Mlada: Koga?

Vojak 1: Debeluha. Poveljnika. Druge pošilja pod nož. Sam naj gre. Junak nad junaki.

Mlada: Enega boš, kaj pa ostali. Ne bi raje ostal pri meni.

Vojak 1: Rad, vendar se lahko kje zagovoriš. Otrok bo tudi povedal.

Mlada: Ne bo, saj ne gre nikamor.

Vojak 1: Kaj pa sorodniki?

Mlada: Redko pridejo.

Vojak 1: Pridejo pa.

Mlada: Tako sva obsojena na čakanje.

Vojak 1: Nekaj dni ostanem.

Mlada: Kolikor časa hočeš. Kosilo bom skuhala.

Vojak 1: Bo kaj dobrega?

Mlada: Na žlico.

Vojak 1: Je nimam. / *Oba se smejeta.* /

Ponoči se vojak splazi k ženski v sobo. Ogleduje si jo med spanjem. Razmišlja o svojem življenju. Potiho odide in se zavleče v svojo posteljo. Tako dnevi tečejo. Če le imata čas se objemata in si podaljšujeta življenje. Nekega dne slučajno opazi odsev daljnogleda. Plane v hišo.

Vojak 1: Takoj se odpravi z otrokom.

Ženska: Zakaj?

Vojak 1: Napadli bodo. Zgini k sorodnikom!

Vojak hiti zadaj iz hiše. Ženska se še obira in išče sina po hiši. Uspe jima pobegniti. Vojaki se približujejo hiši skozi sadovnjak. Vderejo v hišo.

Vojak 3: Uspelo mu je.

Vojak 4: Na pravi sledi smo.

Vojak 5: Utaborimo se.

Vojak 3: Ta je že daleč.

Vojak 5: Poveljnik nas bo pohvalil.

Vojak 4: Ti si nor. Debeluh ni še nikogar pohvalil.

Vojak 3: Nas bo.

Vojak 5: To bi rad videl.

Vojak 3: Že dva meseca ga iščemo.

Vojak 5: Nikoli.

Vojak 3: Greš stavit?

Vojak 5: Grem. / *Stavita.* /

Vojak 4: Kako ga boš prepričal?

Vojak 3: Da vemo, kje se skriva.

Vojak 5: Saj ne vemo.

Vojak 3: Ni očitno. / *Pokaže na sušeče se moško perilo.* /

Vojak 1 se približa zavarovanemu območju. Dobro ga pozna. Ve tudi kdaj bodo spet peljali darovalce organov v medicinski center. Počaka, da gre kolona mimo in se poveljnik namesti na obcestni kamen in prične srebati svojo stekleničko. Med pitjem žganja ga od zadaj ustrelj v glavo s pištolo z dušilcem. Ta se zvrne v obcestni jarek. Kolona ne reagira. Anemično se

pomika. Vsi so tiho. Na kraju kolone ustrelj vojaka in nekaj revežev povleče za roko in se odpravi z njimi v grmovje. S težavo mu sledijo, saj so omotični. Kolona je mala. Šteje pet ljudi.

Vojak 1: Rešeni ste.

Posameznik 1: Rešen? Česa sem rešen?

Posameznica 1: Pred vrati smo bili.

Vojak 1: Zato sem vas rešil.

Posameznica 2: Česa le?

Posameznik 2: Pripravljeni smo bili.

Vojak 1: Hočete nazaj? Razkosali vas bodo.

Posameznik 3: / Jezno. / Darovalec sem.

Vojak 1: Skrijem vas.

Posameznica 1: Kam?

Vojak 1: Boste že videli. Sledite mi.

Kolona se hitro premika skozi redek gozd. Na koncu se ustavijo. Počakajo, da se zmrači. Potem se odpravijo do samostana in se skrijejo v sadovnjaku. Vojak 1 gre do predstojnika. Ta ni preveč navdušen nad prišleki. Krili z rokami. Vojak 1 ga miri. Vse skupaj postaja vroče. Predstojnik mora vendar skrbeti za dobrobit samostana.

Predstojnik: Kam naj vas dam?

Vojak 1: Že kam.

Predstojnik: Že tebe iščejo. Zdaj si pripeljal pa še to množico.

Vojak 1: Pet jih je.

Predstojnik: Naš mir si porušil.

Vojak 1: Kristus bi jih sprejel.

Predstojnik: Ne ti meni o njem.

Vojak 1: Komu pa?

Predstojnik: Na policijo jih pelji!

Vojak 1: Da bodo še hitreje doma.

Predstojnik: To se me ne tiče.

Vojak 1: Pa še kako se te. V sadovnjaku bomo počakali.

Predstojnik: Kjer hočete. Na sodišče jih pelji!

Vojak 1: Darovalci organov so. Vse je legalno.

Predstojnik: No vidiš. Pri meni so pa ilegalci. Uničil mi boš samostan.

Vojak 1: Medije bom obvestil.

Predstojnik: Vse svetovne ekipe se bodo zgrnile v naše mesto.

Vojak 1: Kaj pa potem predlagaš?

Predstojnik: Ne vem. To noč ostanite v sadovnjaku. Jutri pa pot pod noge.

Vojak 1: Kam le?

Predstojnik: Ti si organizator.

Vojak 1: Sem. Ne sramujem se tega.

Tako se razideta. Pater jim čez čas prinese nekaj kruha in ostanke večerje v sadovnjak. Vojak 1 razmišlja kaj naj naredi. Življenje je res čudna stvar. Medtem se skupina vojakov vrne v bazo. So dobro razporejeni. V jarku opazijo ustreljenega poveljnika.

Vojak 3: Sem je prišel.

Vojak 4: Pizda.

Vojak 5: Poiščimo ga.

Vojak 3: Zmešalo se mu je.

Vojak 5: Pa je šla moja stava.

Vojak 3: In pohvala.

Vojak 4: Zakaj to dela?

Vojak 3: Kdo bi vedel.

Od ostalih, ki so tudi razburjeni izvedo, da je odpeljal s sabo pet oseb. Vzamejo zaloge hrane in streliva in se ob zori odpravijo po sledi skupine.

Vojak 3: Tukaj so se ustavili.

Vojak 5: Vso travo so pohodili.

Si ogledujejo pomečkano travo. Iščejo nadaljnje sledi.

Vojak 4: Zakaj?

Vojak 3: Ujemimo ga.

Vojak 5: Kam so šli?

Vojak 3: Nič debate. Samo iščimo.

Vojak 4: Na sosednjem hribu je samostan.

Vojak 5: Tam smo že bili.

Vojak 3: Vseeno poglejmo.

Vojak 4: V krogu se vrtimo. Poldan bo.

Vojak 3: Kaj potem. Bi rad, da ti prinesejo kosilo? Za našega borca sočen zrezek.

Vojak 4: Kdo bi se branil?

Vojak 3: Čim prej končajmo in smo prosti.

Počasi se približujejo samostanu. Opazujejo okolico. Ob samostanu je parkirano vozilo časopisne hiše. Nikjer ni žive duše.

Vojak 3: Poležimo. Kdo bo opazoval?

Vojak 4: Bom jaz.

Ostala dva počivata. Kakšno uro je mir. Sliši se le bitje ure v zvoniku. Drugače je v samostanu. Novinarka se pogovarja z darovalci in vojakom 1.

Novinarka: Ne verjamem.

Vojak 1: Pa ne.

Posameznik 1: Vso dokumentacijo imajo.

Novinarka: Kdo so to oni?

Posameznik 1: Kaj vem. Nikogar nisem videl. Za stekli se skrivajo.

Posameznica 2: Le vojake smo videvali.

Posameznica 1: Ženske so nadlegovali.

Novinarka: Kako?

Posameznica 2: Sleci se pa boš videla.

Novinarka: In če se niste hotele?

Posameznica 1: Na silo je šlo.

Novinarka: To ni dovoljeno.

Posameznik 2: Kaj vse ni dovoljeno.

Vojak 1: V zaprtem delu so.

Novinarka: Nobeden ne ve zanj.

Vojak 1: Saj tudi ni treba. Medicinski lobiji so močni.

Novinarka: Nobenega dokaza nimate.

Vojak 1: Pa ja ne mislite, da vam bodo dovolili snemati razkosavanje ljudi?

Novinarka: Ne smejo skrivati.

Vojak 1: Zaslužki z organi so preveliki.

Novinarka: To je res. Ne moremo se jim približati. Predstavniki za javnost so prepričljivejši od nas.

Vojak 1: Zato pojdite! Če pridejo zasledovalci nas bodo vse pobili.

Novinarka: Ne bodo si upali.

Vojak 1: Pojdite! Že tako smo predolgo skupaj.

Novinarka: Grem.

Novinarka se odpelje. Vojaki ji sledijo z daljnogledom. Zapisujejo si njene podatke. Odločijo se, da vstopijo. Medtem vojak 1 vodi svojo skupinico skozi križni hodnik na drugi konec samostana.

Vojak 3: Hej! / *Je glasen pred vhodom v samostan.* /

Predstojnik: Kaj se derete?

Vojak 3: Hitro odpri!

Predstojnik: Zakaj?

Vojak 3: Odpri, če ti rečem!

Vratar odpre vrata. Vojaki na hitro vstopijo in se razgledujejo naokoli.

Vojak 3: Novinarka je bila pri vas.

Predstojnik: In?

Vojak 3: Kaj je iskala?

Predstojnik: Oddajo bo posnela.

Vojak 3: Koga je iskala?

Predstojnik: Jaz sem se dogovarjal.

Vojak 3: O snemanju? Ne ti mene potiskat na tanek led.

Predstojnik: Saj vas ne.

Vojak 3: Je še kdo drug tukaj?

Predstojnik: Odpeljala se je.

Vojak 3: To že vemo. Drugi ljudje?

Predstojnik: Samo bratje.

Vojak 3: Obžaloval boš.

Predstojnik: Gospod mi bo odpustil.

Vojak 3: Ti bo moral. Jaz ti ne bom. Gremo fantje!

Skupinica zasledovalcev se odpravi skozi pokrajino. Medtem vojak 1 pelje skupinico k svoji ženski, da se umijejo, najejo, preoblečejo in zaživijo normalno življenje.

Vojak 1: Pripeljal sem jih.

Mlada: Vidim.

Vojak 1: Jih boš lahko preoblekla?

Mlada: Bom.

Vojak 1: Jedli bi.

Mlada: Žgance bom skuhala.

Posameznica 1: Se že veselim.

Vojak 1: Zjutraj pa vsak po svoje.

Posameznica 2: Se bomo že znašli.

Posameznik 3: Se bo treba.

Vojak 1: Tako je življenje.

Medtem vsi hitijo z opravili. Po večerji se odpravijo spat. Zjutraj se poslovijo in se eden po eden spustijo proti velikemu mestu.

Vojak 1: Zdaj pa še midva.

Mlada: Kaj pa?

Vojak 1: Posloviva se. / *Se še zadnjič poljubita.* /

Mlada: Kaj misliš?

Vojak 1: Nič ne mislim. Odločil sem se. Počakal jih bom.

Mlada: Pa jaz?

Vojak 1: K sorodnikom greš. Ne mislim več bežat.

Mlada: Z mano greš.

Vojak 1: Ob kakšni priliki bi se zagovorila. Dobro veš česa vsega ljudje ne napletejo. Enkrat bi me dobili. Ovaduhov je vsepovsod dovolj.

Mlada: Vem. Ne bom te prepričevala. Tvoja odločitev je sveta.

Vojak 1: Vse sem zavozil, naj pa še življenje.

Mlada: Ne bi smel biti tam.

Vojak 1: Šolali so me. Zaposlen sem bil. V mestu ljudje težko živijo.

Mlada: Nekaj si jih vseeno rešil.

Vojak 1: Na to sem ponosen. Majhen je ta prispevek.

Mlada: Prepričal si me. Grem. Otroku bom pripovedovala.

Vojak 1: Pravljice mu pripoveduj. Mene ne omenjaj. Vse naj gre v pozabo.

Mlada: To pa ne.

Vojak 1: Pojdi! Predolgo sva skupaj.

Mlada: Še poznam te ne.

Vojak 1: Saj me ni treba. Vojak sem.

Gresta vsak po svoje. Vojak 1 se namesti z orožjem za skalo nad hišo. Leži in si ogleduje sonce. Topli žarki ga prepričujejo, da je vredno živeti. Toda kje, je vprašanje. Skupina zasledovalcev se bliža hiši. Z znaki se sporazumevajo. Med pregledom hiše v eni od sob zagledajo figuro v postelji. Izstrelijo par nabojev. Skoraj je že noč, zato se namestijo po sobah in začnejo premetavat predale v omarah. Igrajo se, kot se igrajo otroci. Iz hladilnika si vzamejo pijačo in jedačo. Zabavajo se. Pijani zaspijo. Proti jutru se priplazi v hišo vojak 1. Enega za drugim ubije. Zapusti hišo in se namesti višje v gozdu. Prespi ostanek noči. Ve, da bodo vojake našli in se bo treba posloviti od življenja. Zjutraj jata muh napade mrtve. Odloči se, da se ne bo več bojeval. Skozi gozd se spušča proti mestu. Urediti si hoče življenje. Znova prespi v knjižnici. Knjižničar mu predlaga, da se poskusi zaposliti pri kmetu izven mesta. Ima velik nasad jablan in hrušk.

Knjižničar: Spet ti?

Vojak 1: Kaj hočem.

Knjižničar: Večkrat pridejo sem. Nekajkrat so se spustili sem dol.

Vojak 1: Kaj predlagaš?

Knjižničar: Zaposli se pri kmetu. Ima velik nasad.

Vojak 1: Kaj naj bi tam?

Knjižničar: Se bosta že zmenila.

Vojak 1: Poskusimo.

Uspe mu in po kmetiji vozi viličarja in prestavlja palete s sadjem. Opravlja vsa sezonska dela. Spremenil je tudi zunanost. Pustil si je rasti brado in obvezno nosi temna očala. Nekega dne sedi v avtobusu. Opazuje mestno vrvenje. Na neki postaji vstopi ženska z otrokom. Preriva se proti zadnjemu delu avtobusa. Opazi ga in takoj prepozna. Spogledata se. To je pa tudi vse. Sredi množice se ne moreta ogovarjati. Komaj opazen nasmešek se mu zariše na obrazu. Prijetni spomini ga preplavijo.

Mlada: / *Otroku.* / Na naslednji postaji greva dol.

Otrok: Zakaj pa?

Mlada: Dol greva. Pridi!

Otrok: Ne še.

Potniki se muzajo. Mislijo si kakšnega nevzgojenega ima. Avtobus odpelje vojaka 1 naprej po mestu. Pozimi se odloči, da obišče svojo žensko. S kmetom se dogovori, da si bo za nekaj dni vzel prosto.

Vojak 1: Ta teden me ne bo.

Kmet: Prav. Le dobro opravi. Zdaj ni toliko dela.

Vojak 1: Ravno zato grem.

Kmet: Jutri bo snežilo.

Vojak 1: Naj.

Se poslovita. Znova je na znani poti v hrib. Proti večeru se približa hiši. Prve snežinke so že tu. Ne opazi ničesar nenavadnega. Pozvoni in se skrije za grm na vhodu. Ko njegova odpre vrata samo za prst, se le pojavi. Srečanje je nepozabno.

Mlada: Zakaj si se potuhnil?

Vojak 1: Nisem.

Mlada: Kaj nisi? Lažeš.

Vojak 1: Hotel sem.

Mlada: Od hudega se mi je mešalo.

Vojak 1: Še vedno si taka, kot si bila.

Mlada: Ti pa veš.

Vojak 1: In kako?

Mlada: Nekoliko so se unesli. Ne sledijo mi več.

Vojak 1: Sva rešena?

Mlada: Ne bi rekla.

Vojak 1: Sva ali nisva?

Mlada: Kako naj vem.

Vojak 1: Zdaj se vohuni na daljavo. Ta teden sem si vzel dopust. Spet bova skupaj, kot sva bila včasih.

Mlada: Ko bi le bila. Veliko denarja so mi ponujali.

Vojak 1: In?

Mlada: Kaj in?

Vojak 1: Si zavrnila?

Mlada: Kako bi lahko? Še bolj bi pritisnili. Tebe hočejo.

Vojak 1: Nikoli ne bova skupaj.

Mlada: Toliko je ovir.

Vojak 1: Predlagam ti, da zaživiva vsak na svojem koščku sveta.

Mlada: Imaš prav. Samo pokličem jih in že te ni.

Vojak 1: To bi mi naredila?

Mlada: Tako bi bila za večno skupaj.

Vojak 1: Na delčke bi naju razstavili.

Mlada: Lahko bi se zgodilo, da bi naju dali skupaj v nekoga.

Vojak 1: Od tega ne bi imela nič. Taka sva edinstvena.

Mlada: Me tolažiš?

Vojak 1: Kdo bi dobil denar?

Mlada: Ne vem.

Vojak 1: Oba bi pobrali. Tudi ti si zaznamovana z mojo senco.

Mlada: Da sem?

Vojak 1: Ne čutiš? Smrt naju bo dokončno združila.

Mlada: Naj bo.

Vojak 1: Najraje bi utripal v tebi. Vem, da to ni mogoče.

Mlada: Ne prepoznam se.

Vojak 1: Tudi jaz sem postal drug človek. Ne vem več, kaj naj naredim?

Mlada: Prepustiva se življenju, ki ga še imava.

Vojak 1: Se strinjam.

Se slečeta in se prepustita življenju. V jutranjih urah vojaki obkolijo hišo. Vojaka zvlečejo na plan. Pretepajo ga. Gleda naokoli, če bo kje zagledal ljubljeno.

Novi poveljnik: To si boš zapomnil. Toliko časa si nas vlekel za nos. Zdaj si naš.

Vojak 1: Nikoli.

Novi poveljnik: Te bomo že prepričali.

Vojak 1: Nikoli.

Novi poveljnik: Že jutri boš visel. Tik tak nekje v Evropi.

Vojak 1: Sam vem kam grem.

Novi poveljnik: Želja se ti je izpolnila / *Vsi se smejejo.* /

Vojak 1: Tudi vi pridete za mano. Tudi vas se bodo naveličali.

Novi poveljnik: Tebe so se. Gremo!

Vojak 1: Z vami že ne.

Se jim iztrga in pobegne. Streljajo za njim. Uspe mu pobegniti globlje v gozd. Vsi so razburjeni. Nekateri tečejo za njim. Ne najdejo ga. Preklinjajo. Pograbi žensko in jo odvede s sabo.

Novi poveljnik: Z nami greš.

Mlada: Kaj mi drugega ostane.

Novi poveljnik: Nisi izpolnila naloge. Za nas si mrtva. Neuporabna.

Mlada: Vem, kaj sem.

Novi poveljnik: No, kaj si?

Mlada: Ne povem.

Novi poveljnik: Vseeno je. Njim te damo. Oni se bodo že potrudili. Zakaj bi si mi mazali roke.

Mlada: Komaj čakam.

Novi poveljnik: Takih kot si ti ni veliko.

Mlada: Nekaj nas je.

Novi poveljnik: Tisti tvoj je tudi.

Mlada: Ja.

Novi poveljnik: Da mi ga ne omeniš več. Tudi on bo dobil svoje. Kmalu bo naš.

Mlada: Ne verjamem.

Novi poveljnik: Starega je lahko osleparil. Mene ne bo.

Mlada: Ne podcenjuj ga.

Novi poveljnik: Zame je že mrtev.

Mlada: Nisem prepričana.

Novi poveljnik: Skupaj bosta šla. Za roke se bosta držala. Zaljubljenca. Zaradi ženske nas je zapustil.

Mlada: Je to kaj slabega?

Novi poveljnik: Seveda. Organizacijo je zjebal.

Mlada: Koristen je bil.

Novi poveljnik: Morda pri tebi. Gremo na dopust.

Mlada: Kam?

Novi poveljnik: Že kam.

Nekega dne se le odločijo, da jo predajo centru. Počasi peljejo skupino po ustaljeni poti. Zdaj je naokoli več stražarjev. Vojak 1 jo opazi v skupini. Je brez orožja. Ne ve kaj naj naredi. Z obmetavanjem stražarjev s kamenjem poskuša pritegniti njihovo pozornost. Ti začnejo streljati. Nekako se mu uspe približati koloni. Pokliče jo po imenu. Ona pa nič. Čez čas le pogleda v tisto smer. Maha ji. Prepozna ga. Tudi ona ne ve, kaj bi. Tudi straža ga zagleda. Prerešetajo ga. Pade v grmovje. Tako se konča njuna romanca. Truplo zvlečejo z grmovja. Ljudje ga odsotno gledajo.

Novi poveljnik: Mrtev je. / *Opazuje mlado.* /

Mlada se ne meni za poveljnikove besede. Moli, da bi se vse čim prej končalo. Se premakne v smeri centra. Vojaki se razmaknejo, da jo spustijo mimo. Poveljnik zakriči za njo. Toda ona ga ne sliši. Stopa po tej zadnji poti. Prijetni spomini jo preplavijo. Prvo njuno srečanje se ji zarisuje na vratih centra. Vedno več je prelepih slik.

K O N E C